

GYVIEJI ARCHYVAI

Tradicinėje „Citnaginėje“ Margionyse

Margionių kaime, kur devyniasdešimt ketvirtus metus gyvuoja legendinis Margionių klotimo teatras, tęsiama graži tradicija – čia jau dvyliktus metus iš eilės žiūrovus džiugina kaimo teatrų šventė–konkursas „Citnaginė“ režisieriaus Juozo Gaidžio premijai laimėti

Šiemet jame vaidino septyni teatrai iš visos Lietuvos. Kaip ir kasmet, margaspalviais vasaros žolynais iš tebežydičių kaimo darželių ir pievų išdabintas Margionių klotimas vos talpino žiūrovus – vietinius margioniškius, kaime vasarąjančius jų vaikus ir vaikaičius bei svečius, gausiai susirinkusius į tradicinę „Citnaginę“.

Kasmet vis didesnio populiarumo įgaunanti kaimo teatrų šventė dar kartą liudija, jog ji turi vykti būtent čia, Margionyse. Nes čia tebegyvuoja unikalūs Margionių klotimo teatrai. Kaime tebeplevena prieš beveik trisdešimt metų į Amžinybę iškeliauvusio kaimo šviesuolio, poeto ir „režisoriaus“ Juozo Gaidžio dvasia. Čia kiekviename kaimo name per tuos devyniasdešimt su trupučiu metų gyveno ir tebe gyvena artistų. Juk margioniškiai, pirmąkart 1929 metais suvaidinę A.Vilkutaičio-Keturakio komedijoje „Amerika pirtyje“, kurią, vietinio jaunimo padedamas pastatė Margionių pradžios mokyklos mokytojas Teofilis Sukackas, vaidina iki šiol.

Šventę tautiška giesme pradėjo dainingosios Margionių folkloro ansamblio moterys, o kartu su jomis giedojo visi žiūrovai. Smagias melodijas iki vakaro trukusioje vakaronėje grojo linksmieji Margionių kaimo muzikantai: Juozas ir Jonas Pugačiauskai bei Vytautas Jezukevičius.

Charizmatiškieji Margionių klotimo teatro artistai dzūkiška tarpe įtaigiai suvaidino Rimutės Avižinienės režisuotą pjesę „Kuprotas oželis“ pagal S. Čiurlionienę – Kymantaitę. Teatrų šventę papuošė Lazdijų kultūros centro Rudaminos amatų centro mėgėjų teatras

„Seklyčia“, vaidinęs E. Untulio spektaklį „Nejprasta dovana“, režisuotą Dalios Uzdilienės; Merkinės teatras „Dilgynė“, vaidinęs Olga Manko spektaklį „Fanta – Morgana“, režisuotą Laimutės Jakštienės; Krekenavos kultūros centro mėgėjų teatras „Avilys“, vaidinęs Remigijaus Peciukonio spektaklį „Loterija po 15 metų“, režisuotą Mirandos Vaitkevičienės; Jurbarko kultūros centro Girdžių skyriaus klotimo teatras „Mitutis“, vaidinęs Loretos Zdanavičienės režisuotą spektaklį „Kelionė su kliūtimis“ pagal J. Grušo apsakymą; Vievio teatras ir Rūdiškių „Bajorų“ teatras, suvaidinęs Vytauto Mikalausko ir Justinos Bendinskytės režisuotą spektaklį „Šlovinam ragus ir uodegą“ pagal V. Rimkevičių.

Nugalėtoją, vertą režisieriaus Juozo Gaidžio premijos, rinko komisija, vadovaujama Matuizų kultūros centro direktorės Irenos Čeplikienės. Buvo vertinama režisūra, scenografija bei artistų vaidyba. Šių metų „Citnaginės“ laureatu tapo Panevėžio r. Krekenavos kultūros centro mėgėjų teatras „Avilys“.

Nugalėtojams buvo įteiktas garbingas apdovanojimas – 500 eurų vertės Margionių kaimo režisieriaus Juozo Gaidžio premija. Ji atsiėmusi teatro vadovė sakė, jog teatrui šis įvertinimas yra itin reikšmingas ir svarbus. „Labai džiaugiamės šio krašto žiūrovais. Publika nuostabi, jūsų plojimai ir šypsenos palaikė ir įkvėpė mus“.

Teatrų vadovams buvo įteiktos Varėnos rajono savivaldybės mero Algio Kašėtos padėkos. Pintais krepšeliais buvo apdovanoti kiekvieno teatro geriausia aktorė ir geriausias aktorius.

Geriausią Margionių klotimo teatro aktorę, labai įtikinamai įsikūnijusią į mylimosios Onutės vaidmenį, išrinkta Rūta Šerelytė. Geriausiu aktoriumi tapo mylimojo Jonelio vaidmenį šauniai suvaidinęs Lukas Povilauskas.

Tądien visi artistai, kurie

vaidino Margionių klotimo scenoje, žiūrovams tarsi dovanavo po mažą teatro magijos stebuklą.

Komisijos pirmininkė Irena Čeplikienė džiugėsi, jog ir komisija, ir žiūrovai po teatrų pasirodymų pilni gražiausių emocijų ir įspūdžių. „Aktorai vaidino vienas už kitą geriau. Komisija tai įvertino. Ir nors pagal taisyklės konkurse negalėjo dalyvauti margioniškiai, giriam juos – šiandien scenoje tai buvo pats nuširdžiausias spektaklis. Ačiū renginio „sielai“ Rimutei Avižinieni, ačiū visiems dalyviams“.

Margionių bendruomenės pirmininkė Lina Vosylienė padėjo organizatoriams ir dalyviams už nuostabią teatrų šventę, kuri – neįkainojama dovana margioniškiams ir visiems joje buvusiems.

Marcinkonių kultūros centro direktorė, ilgametė Margionių klotimo teatro vadovė ir režisierė Rima Avižinienė pažymi, kad labai simboliška, jog ši kaimo teatrų šventė vyksta Margionyse. Juk jei ir Juozas Gaidys būtų gimęs ne 1908 metais, o dar anksčiau, neabejotinai pirmasis lietuviškas spektaklis būtų suvaidintas Margionyse. Ji džiaugiasi, kad nors iš Juozo Gaidžio spektakliuose vaidinusių jau nedaug yra belikusių gyvų, tačiau šiandieniniame teatre noriai vaidina jų vaikai ir vaikiaičiai. Iš viso vaidinančių, dainuojančių ir muzikuojančių klotime teatre yra apie dvidešimt. „Pati pagrindinė šio festivalio idėja – paskatinti kaimo žmones vaidinti ir kurti vaidinimus, kaip tai darė Juozas Gaidys. Sumanymas gimė ir dėl to, kad norėjosi, jog kaimo teatre vaidinantys žmonės vaidintų ne tik savo kaime, pamatytų, kaip vaidina kito kaimo artistai, vieni iš kitų pasimokyti. Praėjusiais metais pirmą kartą festivalį organizavom jau respublikinį, džiaugiuosi, kad ir šiemet Margionyse turėjo progą suvaidinti talentingi kolektyvai iš visos Lietuvos. Šiuo festivaliu siekiame paskatinti teatrus, kurie dirba kaimuose. Festi-

valyje gali dalyvauti po vieną teatrą iš kiekvieno regiono, na, o mūsų rajono kolektyvai gali dalyvauti bent keli. Man labai smagu, kad ir Margionių klotimo teatras tarsi atgimė naujai. Teatre dabar vaidina buvusių artistų vaikai ir vaikiaičiai. Nors jie čia negyvena, tik vasaroja, bet jau ankstyvą pavasarį pradeda domėtis, ar galės teatre vaidinti, ar bus naujas spektaklis. Negaliu atsistatinti, nes margioniškiai – ypatingi žmonės, su jais taip lengva bendrauti ir dirbti. Teatro tradicija numirs su paskutiniu Margionių artistu, bet to niekada neatsitiks, nes Margionys gyvuoja ir gyvuos“; – gyrė Margionių kaimo artistus režisierė. Ji pagyrimų negailėjo ir kitiems šventėje dalyvavusiems artistams.

Klotimo teatre skambėjo gražiausios senovinės Margionių kaimo dainininkių atliekamos dainos. Jos giedojo Juozas Gaidžio giesmes, kurios skambėdavo prieš kiekvieną klotimo teatro spektaklį. Po vaidinimų dalyvių laukė grybų sriuba ir kitos dzūkiškos vaišės bei smagi vakaronė.

Ištis žaliais Dzūkijos pušynais apsugetus Margionių kaimas unikalus ne tik gražia gamta, Vėlinių laužais, bet

ir tuo, kad gali didžiutis vienintelis Lietuvoje turintis klotimo teatrą, kuriame vaidina paprasti kaimo žmonės. Nėra kitame Lietuvos kaime žmogaus, kuris būtų poetas, dainininkas, artistas, režisierius ir dramaturgas kartu, koks buvo paprastas kaimo žmogus Juozas Gaidys. Nėra ir kito kaimo, kuris turėtų savo klotimo teatrą, gyvuojantį devyniasdešimt dvejus metus. Nėra Margionyse ir tokio namo ar šeimos, iš kurios kas nors nebūtų šiame teatre vaidinęs.

Tądien Margionyse buvo ne tik vaidinama. Visi norintys su margioniške etnografe Onute Drobeliene galėjo leistis į labai įdomią ekskursiją po Margionių kaimą ir po „Bobos Daržą“. Buvo prisiminta kaimo ir teatro praeitis, simboliškai nusilenkta legendiniam kaimo režisieriui Juozui Gaidžiui, teatro įkūrėjams, puoselėtojams ir jame vaidinusiems paprastiesiems kaimo žmonėms. Nes jie, kad ir jokių akademijų nebaigę, stebina savo duotybėmis. Kaip ir režisierius, mokslų nebaigęs, sako, kad ir tikro teatro nematęs, bet sugebėjęs nepaprastai režisuoti. Margioniškiai visada buvo tikri patriotai ir lietuviybės puoselėtojai. 1920 metais lenkams užgrobus Vilniaus kraštą, kaime gana greitai susikūrė Šv. Kazimiero draugija, kurios nariai platino lietuvišką spaudą. Pirmąjį teatro spektaklį „Ameriką pirtyje“, vietinio jaunimo padedamas, pastatė Margionių pradžios mokyklos mokytojas Teofilis Sukackas. Tačiau norint vaidinimą rodyti, reikėjo važiuoti į Gardiną ir gauti „paveleniją“ (leidimą). Daug suvaržymų Margionių kaimo žmonėms teko patirti lenkmečiu. Lenkai nupjaukdavo lietuvių pastatytus kryžius. Margioniškiai, tautinių ambicijų vedini, išgirde, kad gretimame Marcinkonių kaime lenkai kryžių prie bažnyčios nupjovė, patys padarė kryžių ir savo kaime pastatė. Margioniškių kryžius išliko,

nes jį kaimo vyrai net ir naktimis saugojo. Kitas sunkus etapas Margionims – 1939 metai, kuomet, prasidėjus Antrajam pasauliniam karui, visi kaimo vyrai buvo paimti kariuomenėn. Ne visi grįžo iš karo, kai kurie atsidadė Vokietijoje ar net Kanadoje. Kiti, pabėgę iš nelaisvės, grįžo į gimtuosius Margionis. Vienas iš jų buvo Juozas Gaidys. Nuo kaimo darbų atitrūkęs, jis ne tik režisavo, bet ir pats parašė du vaidinimus – „Ašarų pakalnėje“ ir „Siratų ašaras“. Pirmasis buvo pastatytas 1941 metų birželio 20-ąją – kelios dienos iki karo. Savamokslis teatro režisierius, dramaturgas ir poetas kūrė apie Margionis – vaizduodamas savo kaimo žmones, jų papročius, gerąsias savybes ir ydas, o ant scenos kvietė vėlgi margioniškius, kurie vaidino daugiausia čia pat, kieno nors klotime. Jis su kaimo artistais pastatė devyniolika įvairių teatro vaidinimų. Šitie vaidinimai nebuvo vien tik pramoga, tai buvo ir tam tikras pasipriešinimas prieš tuometinės valdžios vykdomą politiką. Pasibaigus spektakliui, Juozas Gaidys visada kreipdavosi į žiūrovus: „Brangus jaunime! Mylėk savo gimtąjį Nemuno krašto žemę, mylėk liaudį, mylėk darbą, gamtos grožį, bet už vis labiausiai, mielas jaunime, mylėk savo brangiausiąjį turtą – savo motinas... Kad mūsų brangioji Tėvynė Lietuva didžiutąsi jūsų kilniais ir ryžtingais darbais. Tada tik mes giedosime drąsiai ir išdidžiai: „Lietuva, Tėvynė mūsų...“. Kaimo „režisoriui“ J. Gaidžiui išėjus amžinybėn, teatro veikla buvo kiek apmirusi. 1993 metais Margionių kaime teatrui buvo pastatytas klotimas, teatrui vadovauti pradėjo ir vadovauja iki šiol Rimutė Avižinienė.

Rūta AVERKIENĖ
Varėnos rajono savivaldybės administracijos
Bendrojo skyriaus
vyr. specialistė

GYVIEJI ARCHYVAI

Aloyzas TENDZEGOLSKIS

Ambicingas viso gyvenimo pomėgis

Iš būsimos knygos „Naujoji aforistika“

Praraja ir ...

Net ir dabar, 21-me amžiuje, mūsų žodynuose nėra žodžio „aforistika“. Todėl, kad niekada jo nebuvo. Yra tik „folkloristika“ – tautosaka, beje, su patarlėmis ir priežodžiais.

Mano studijų metais iš pradžių Lietuvoje nebuvo ir pačių aforizimų. Slaptose literatūros saugyklose, kurių duris aš praverdavau su dėstytojo raštelio, dūlėjo vienintelė lietuviška šio žanro knygelė „Alkanos mintys“, išleista Kaune 1929 m. Iškart atkreipiau dėmesį į šios išminties knygos autorių, kurių, žinoma, neturi patarlės ir priežodžiai. Visam gyvenimui įsiminiau – Romas Striupas. Į akis krito jo aforizmas: „Nors pasaulis mane pagimdė, tačiau aš jam svetimas“. Suklusau. Netrukus kilo klausimas: kodėl ši lietuviška knygelė paslėpta? Unikali, pirmoji, vienintelė!.. Bet visiems, kurie vaikščiojo ilgais aukštųjų mokyklų ir bibliotekų koridoriais, šis klausimas buvo ne motais. Pagalvojau: gal tvarkdaryų rankos dreba todėl, kad knygelė Dievą rašo didžiąja raide?

Manau, kad vien dėl šios aplinkybės niekas niekur negalėjo „Alkanų minčių“ minėti – nei kritikai, nei literatūros dėstytojai, nei žurnalistai. Knygelė buvo pareigingai įmesta į mūsų tarpukario literatūros prarają. Jos niekas ir nežinojo. Netgi rašytojai. (Ir dabar nežino.)

Nesuprasi, kas čia darosi! Literatūra be aforistikos atrodė tarsi tvarkingesnė... Folkloras vijo aforistiką kuo toliau nuo savęs. Vieni posakiai nepripažino kitų... Folkloristika ir aforistika per kalnelį nesuėjo. (Ir dabar nesueina.) Bet aš pastebėjau, kad tai seserys. Štai patarlės: „Aukštinis plaktukas ir geležinės lubas prakala“, „Silpniam vis prisieina dvigubą našta nešti“, „Kas savęs negiria, to ir žemė nekelia“. Kuo šios patarlės nėra aforizmai? Įrašytos tautosakos rinkiniuose, bet gali būti ir rašytinės kūrybos knygoje. Posakiai tinka ir čia, ir čia. Koks filologas įrodys šių patarlių skirtumą nuo aforizmų? O tokių posakių – devynios galybės.

Apie patarles rašė vis daugiau tautosakininkų, o apie aforizmus – niekas. Folkloro problemos buvo nagrinėjamos seminaruose ir konferencijose, o aforistika – niekur. Man pasirodė, kad lietuvių literatūra žvaira: sesutės žiūri į skirtingas puses. Mintyse vartydamas savo mokyklinius posakius, pamažu susidomėjau aforistika ir pradėjau auginti aforizmus lauke, kuris nebuvo nei artas, nei akėtas. Tiesiog gabalais plėšiau velėną. Ir niekas nė nebendė man padėti ar ką nors patarti. Man pačiam buvo lengviau aforizmus rašyti, negu apie juos kalbėti. Literatūrologai tyrinėjo visus žanrus, o aforizmų tarp jų nebuvo.

Pirmoji mane pasveikino akcentologė

Tylomis mano aforizmus, pasirodančius spaudoje, nulydėdavo bendrakursiai: nieko apskritai apie aforistiką negalėdavo pasakyti. Visi citavo tą patį gerą Hipokrato aforizmą: „Gyvenimas trumpas, menas ilgaamžis“. Nė nežinojo, kad jis parašė ir kitokių, pavyzdžiui: „Gelumbės pirkliai valo gelumbę, ją dulkindami, o organizmas apvalomas sportuojant“, „Ligos pradžios ieškok nugaroje“... Visa tai – iš Hipokrato „Aforizmų“.

Tiesa, mane prašnekino ilgakojė bendrakursė Elena. Ji nesuprato mano aforizmo „Vienam nuobodu, o dviem ankšta“. Norėjo man kuo nors padėti, bet padėdavo tik vienpusiškai.

Mįslingai į mano aforizmus žiūrėjo kurso vyrai. Jie tarsi sakė: „Kas iš jų?“ Tada merginos bendrakursius dar vadino berniukais, bet jie jau buvo poetai ir labai norėjo tapti rašytojais. (Bet kokia kaina!)

Kartą akcentologė Adelė Laigonaitė į mūsų auditoriją įėjo su „Tarybinio studento“ laikraščiu rankoje. Jame buvo pluoštas mano aforizmų – ištisa jų skiltis. Kai dėstytoja pakėlė galvą ir pradėjo juos girti, pasakydama netgi žodį „išminčius“, bendrakursiai sužiuro į mane. Aš patenkintas marksčiausi kaip katinas. Tačiau kursas greit mano aforizmus pamiršo – tiesiog nebuvo jokių progų jiems prisiminti. O aš pagalvojau, kad Lietuvoje yra ir daugiau tokių „išminčių“ kaip aš – tada aforizmus jau rašė keletas jaunų žmonių. Gal mūsų mintys ir nebuvo auksinės, bet darbas susijęs su aukso.

Apskritai vieni literatai mano aforistinę kūrybą vertino labai blogai, o kiti – labai gerai...

Viskas pasaulyje jau išlukštenta

Norėjau kurti taip, kad nereikėtų girti valdžios. Nuo vaikystės prisiklausiau, kaip mama prie kiemo vartelių auklėdavo giminaitį – kolūkio pirminės partinės organizacijos sekretorių, mano vyriausiąjį pusbrolių Joną Alešiūną, vis peikdama kolūkinę santvarką ir „naują gyvenimą“. Ji kaip priežodį kartodavo: „Taip niekada nebuvo!“ Mamos įsitikinimai ir jos brolio P. Kemzūros, mano dėdės, tremtis vertė mane kūryboje, švelniai tariant, vengti gražbylystės: jaunystėje rašiau humoreskas ir aforizmus. (Ilgame gyvenime neparašiau nė vienos sovietinės knygos.)

Užrašų sąsiuvinyje ilgainiui paseno šviesūs vaikystės eilėraščiai, juos pakeitė frazės ir posakiai, tarp kurių randu ir šį eiliuotą aforizmą:

„Viskas pasaulyje jau išlukštenta:

Atskirai branduoliai, atskirai kevalai.

Ir be galo sunku tam gyventi,

Kas atėjo čionai per vėlai.“

Šį mano mokyklinį posmą išspausdino „Šluotos“ žurnalas (1963, Nr. 10).

Žanro pavadinimas

Ir mokyklos sienlaikraštyje, ir periodinėje spaudoje pasirodydavo mano „Mintys ir aforizmai“. Šie du žodžiai man buvo gražiausi ir prasmingiausi.

Jie iš tolo traukė akį. Tiesa, kartais žurnaluose juokaudavau ilgesniais aforizmų pastraipos pavadinimais, pavyzdžiui: „Mintys, pastabos, dėsniai, paradoksai ir aforizmai“. Nemėgau žodžio sentencija. Jis tiesiog nebuvo reikalingas. Juk ir Hipokratas rašė „aforizmai“ (gr. aphorismos), o ne kaip kitaip. Dažnas lietuvių aforistas, kartodamas savą pasirinktą žodį, atrodo, norėjo būti originalus ar net įbrukti jį mums visiems.

Vėliau pastebėjau, kad paprastą pavadinimą „Mintys ir aforizmai“ saviems pluoštams ar knygoms pavadinti rinkosi ir kaimyninės šalys, netgi italai: „Pensieri e aforismi“...

Dabar pasaulio literatūra linksta aforizmais vadinti visus posakius, frazes, taip pat patarles, priežodžius ir mįsles.

Minčių fabrikatai

Nuo vaikystės mane kažkodėl burte būrė žodis „teisybė“. Pastebėdavau jį bet kurioje knygoje. Gal todėl, kad teisybės nebuvo gyvenime.

„Literatūros chrestomatijoje“ (1952 m. laida) perskaičiau patarlę: „Kas už teisybę eina, tas visada laimi.“ Supratau, kad tai ne liaudies kūryba: posakį, be abejo, sugalvojo rašytojas arba literatūrologas. Vadovėliuose tokių posakių buvo daug. O liaudies pasakytų taip: „Kas už teisybę eina, tas namo negrįžta.“

Devyni medūs

Niekas iš kaimynų nelaikė bičių, todėl aš maniau, kad pasaulyje medaus yra labai mažai.

Kai peršalo sesuo Ranė (Irena), mama pasiuntė mane pas tolimą turtuolį kaimyną, bet aš ten ilgai sėdėjau ant suolo, nedirsdamas paprašyti medaus. Mes gyvenome skurdžiai. Dabar vaikai atnešę rodė man glėbyje visokius skudurus, į kuriuos aš nekreipiau dėmesio, šeiminingai klausė, ko atėjau, bet aš negalėjau ištarti žodžio „medus“ ar pakeisti jį koku nors kitu. Sakys: štai ko užsigėdė!

Kažkuo medus man primena aforizmus: nematydamas knygų, galvojau, kad pasaulyje jų mažai.

Bet nemaniau, kad lietuviai nesugeba aforizmų kurti; netrukus jie parodė savo gabumus.

Vaistinės posakis

Galimas dalykas, sunki aforistikos būklė vertė mane šiek tiek pačiam užsiimti švietėjiška veikla.

Pirmiausia pasitaikė proga prabilti žodžiu. Naujosios Varėnos vaistinės vestibulyje sušvito lotyniškas posakis, dailiai išrašytas per visą sieną: „Homini nihil utilius est sanitate“.

Draugams išversdavau lietuviškai: „Žmogui nieko nėra naudingiau už sveikatą“. Pabrėždavau žodį „naudingiau“ (utilius), ką tikslina ir iš to paties lizdo kilęs tarptautinis žodis „utilitarnis“. Ne „svarbiau“, o „naudingiau“.

Tiesa, nerasdavau pašnekovų, kai užsimindavau, kad aforistikos pradmenis reikia nors kiek dėstyti mokykloje...

Grėsminga patarlė

Po mūsų sodybos vyšnaitėmis gulinėdavo kaimo vyrai, laukdami darbo. Kartą Eugenijus Poška, atsigėręs šulinio vandens, stabelėjo prie manęs, sėdinčio ant suolo, ir paėmė patarlių ir priežodžių knygą. Iš pradžių su ja tylus žvalgėsi, paskui, grįždamas į būrį, pasakė:

– Gera patarlė: „Girtas išsipagirios, o kvailas niekada“! Vakare pasakysiu žmonai.

Patarlė visiems patiko, ir jie stebėjosi, kad anksčiau nebuvo jos girdėję.

Po savaitės Poškienė, eidama pro šalį, man rėžė:

– Tai tu apšaukei mane kvailė?!

– Ne, čia tokia patarlė...

– Nesiginčyk. Visas kaimas iš manęs juokiasi. Duosiu tave į teismą.

Po to galvojau: ar ši patarlė nėra liaudies aforizmas?

„Nerašyk aforizmų“

Nuo jaunų dienų mane lydėjo ne tik aforizmai, bet ir aforistikos mįslės. Pirmoji: ar įmanoma parašyti aforizmų knygą?.. Antroji: ar įmanoma parašyti knygą apie aforizmus?.. Trečioji: ar įmanoma parašyti aforisto autobiografiją?..

Į visus šiuos klausimus pats sau atsakiau teigiamai, visą laiką jausdamas, kad iš pradžių niekas manęs nesupras.

O šiuos klausimus įžiebė vienas labai stambus rašytojas (kas jį bent sykį matė, tas įsiminė), – garsus prozininkas, rašęs, ko gero, dar daugiau negu pats svėrė. Jis neabejojo savo autoritetu: saulėtą 1965 m. dieną Vilniaus Jaunimo sode prie baltos apvalios lauko kavinės – mano bendrakursių akivaizdoje – geraširdiškai man patarė:

– Nerašyk aforizmų.

Šis jo patarimas davė priešingą rezultatą: ilgainiui rašiau tik aforizmus.

Tęsinys. Pradžia Nr. 60